

Dincolo de munți

Dumitru Negrea

Ochii-mi nu-nțeleg ce văd
Și stinsă-i pala lor culoare;
Trăiesc giganticul prăpăd
Umbrat mereu de ani, sub soare.

Deplină eră a întârzierii
Când totul sună a pustiu
Mi-apare-n față o himeră,
Visez sau dorm, nici nu mai știu...

Se contopeau stele în noi-
Și munți și lacrimi deopotrivă;
Noi niciodată n-am fost doi,
Pluteam visând, dar în derivă.

Eu m-am întors demult acasă,
Fără pământ, aveam o coasă
Și așteptam un alt vechi tren,
Codrul și luna, noi, un tren...
Refren banal și refren tern,
Doar noi, un tren, un tren etern.

20 Septembrie 2000